

Ukrajinec zabije Roma, a Zelenskyj se neomluví rodině oběti, přestože tak rád mluví o evropských hodnotách

radiouniversum.cz/vesely-ivan-d-ukrajinec-zabije-roma-a-zelenskyj-se-neomluvi-rodine-obeti-prestoze-tak-rad-mluvi-o-evropskych-hodnotach

22. července 2023

Ivan Veselý

Text 22.7.2023 35 min Přehrát

#Bezpečnost #Společnost

Poté, co ukrajinský občan ubodal v Brně Roma, to v romské komunitě bublá. Objevil se už i další incident mezi dvěma komunitami. Naštěstí se ty další incidenty obešly bez obětí na životech. Krátce poté evropská síť romských organizací a ukrajinská romská organizace požádaly ukrajinského prezidenta Volodymyra Zelenského, aby vyzval ukrajinské uprchlíky k respektování rozmanitosti a zdržení se násilí. Do dnešního dne zůstala tato žádost bez odezvy. Proto se také další romské organizace rozhodly oslovit ukrajinského prezidenta s upozorněním, že ignorování jejich výzev napjatou situaci ještě zhorší. Jeho přístup nazvaly necitlivým. Mlčení o tomto tématu označily za nepochopitelné. Za jednu z hlavních příčin rostoucího napětí mezi Ukrajinci a Romy, a nejen těmi, označují romské organizace neschopnost naší vlády srozumitelně, věcně a pravdivě komunikovat s občany. Proto jsem si pozvala do studia autora tohoto dopisu, který do této chvíle spolupodepsalo

téměř dvacet zahraničních romských organizací. Víťame pana Ivana Veselého, romského aktivistu, analytika, někdejšího spolupracovníka prezidentů Václava Havla, Václava Klause, a také bývalého poradce filantropa George Sörose.

Martina: Pane Veselý, co vás konkrétně teď už vedlo k napsání a k odeslání tohoto dopisu?

Ivan Veselý: Já jsem se deset let v podstatě neozýval, neřešil jsem romské věci, nebo romské problémy. Teď jsem se musel ozvat, a se mnou i moji bývalí spolupracovníci, protože vidíme to nebezpečí, které tkví v nedobrych vztazích Romů a Ukrajinců. Ten kauzální řetězec samozřejmě začal vraždou. Ať už ten chlapec byl takový, nebo makový, byl zabit. To je vražda. A ta vražda vlastně pobouřila spoustu lidí, třeba neangažovaných v nějakých neziskovkách, nebo v politice, protože v České republice se nevraždí. Lidi si prostě dají pár facek a jdou domů. Nebo se porvou, ale nevraždí se. A to, že někoho zabijete, naši lidi jsou na to velice senzitivní, protože když zavraždili tady toho, tak zítra to může být můj syn, nebo moje dcera.

Pomáháme všemožně Ukrajině, ale ukrajinský prezident není schopen omluvy za zločin spáchaný jedním z nich

Martina: Pojdme se podívat na tady tento konkrétní případ. To, co vás přimělo napsat tento dopis a spojit se s ostatními romskými organizacemi v Evropě, anebo spíše po celém světě, bylo právě to mlčení ukrajinského prezidenta?

Ivan Veselý: Ano, je to i mlčení. Pan prezident tady byl v Čechách – nebudu komentovat, jak se chová, když jsem viděl ty přenosy z televize –, ale neukázal dobré gesto vůči té rodině, vůči tomu, co se stalo. Pan prezident, náš pan prezident Pavel, když ta holčička ukrajinská ve škole byla poplivaná, nebo jí bylo ublíženo, no tak ji vzal na Hrad a utěšoval ji. Zachoval se jako člověk.

Martina: Mimochodem, když to teď říkáte, protože to je ten případ, kdy spolužáci poplivali ukrajinskou holčičku a Petr Pavel ji přijal na Hradě, jak jste sám říkal, tak jakým způsobem se Petr Pavel vyjádřil k tomuto smutnému incidentu?

Ivan Veselý: Pan prezident řekl, že se to musí důkladně prošetřit, a že vlastně to hodil, ne hodil, ale jasně řekl, že policie to musí vyšetřit.

Martina: A vzal třeba maminku toho Roma taky na Hrad, aby ji tam utěšoval?

Ivan Veselý: Nevím o tom, že by ta maminka dostala nějaké pozvání na Hrad. Ale tady nejde o našeho prezidenta. Víte, já jsem tady udělal komparaci toho, že jako český prezident, český premiér a česká vláda maximálně dělá všechno pro Ukrajinu, vydává peníze, zbraně, a já nevím co všechno možné, o čem my ještě nevíme...

Martina: Poskytujeme mnoha uprchlíkům azyl, ano.

Ivan Veselý: Ano, přesně to, máme tady pomalu přes půl miliónů lidí, které vlastně živíme, šatíme a ubytujeme, a ukrajinský prezident není schopen říct: Je to tragédie. Omlouvám se té rodině a nějak to jako budu řešit, protože po něm zůstaly děti, po tom klukovi. Tak on rád mluví o evropských hodnotách, já nevím, o čem všem mluví, o všem možným, a už děda říkal, po skutcích je poznáte. Po skutcích. Jedna věc jsou nějaké deklaráce, kecy, které sám nemyslí vážně, ale v rámci jakéhosi PR to mluví.

Martina: Zlobíte se na něj?

Ivan Veselý: Já se na něho nezlobím. Já se na něho nezlobím, protože vím, jak dopadne. Pan prezident v průběhu příštího roku, nebo dvou uvidí, jak se ta situace vyvíjí, v té válce, on bude nahrazen. Do roka bude nahrazen.

Martina: Vzhledem k tomu, komu všemu jste byl poradcem, Václavu Havlovi, Václavu Klausovi, Georgi Sörosovi, tak tato věta, nebo tato informace, kterou jste řekl, tak tu je asi potřeba brát vážně. Odkud to víte?

Ivan Veselý: Podívejte se, s docela velkou pravděpodobností bude nahrazen, protože se stane překážkou ukončení války. Takže tam, pokud se prostě s Putinem, nebo s armádou nedomluví, že už všichni jsou unavení z ukrajinský války, a není už co dávat, nebo tak maximálně kameny z Kapitolu, tak ho nahradí pravděpodobně Kličko. Ten primátor Kyjeva. Jo, ten je jeden z takových možných nástupců, který, si myslím, že by byl pravděpodobně vstřícnější smíření, nebo mírovému procesu.

Po zavražděném Romovi zůstala vdova a malé děti, a někdo se o ně musí postarat

Martina: Pojdme se vrátit k vašemu dopisu, k celému smutnému incidentu. Vy jste poslal ten dopis, ten dopis má pod sebou x dalších romských organizací, z Německa, Polska, Velké Británie, Argentinu tady vidím, Srbsko, Makedonie, Bulharsko, Rumunsko, Maďarsko a samozřejmě Česká republika, jakou očekáváte tentokrát reakci? Myslíte si, že je možnost, že se prezident Zelenskyj opět nějakým způsobem nevyjádří?

Ivan Veselý: Já jsem jako... takhle, já mu do hlavy nevidím. Ale pokud to opravdu myslí vážně s těmi evropskými hodnotami, a pokud opravdu je křesťan, tak se neumí, jaksi, kolem těch svých hodnot k té romské rodině a k dětem zachovat. Proto už způsob, to už je na něm, jaký si on vybere.

Martina: Jakou reakci vy byste ocenil a vaši přátelé?

Ivan Veselý: Já bych ocenil omluvu a jakési odškodnění pro ty děti. O ty děti se někdo bude muset starat. To jsou malý děti. Někaké odškodnění pro ty děti bych opravdu ocenil. To by u mě hodně stoupl, v mých očích.

Uplatňuje se dvojí metr vůči ukrajinským uprchlíkům a občanům České republiky. Zákony najednou neplatí stejně a policie musí zkreslovat informace.

Martina: Já jsem si přečetla všechny možné články, které k tomuto incidentu vyšly, a musím říct, že mě zarazilo, že vlastně ještě do nedávné doby byly informace „podle nepotvrzených informací byl útočníkem Ukrajinec“. Policisté pouze uvádějí, že šlo o cizince. Řekněte mi, jak jste vlastně vy vnímali toto mlžení, tu neochotu orgánů říct prostě, jak to je?

Ivan Veselý: Já prostě, mně byl na začátku volebního období téhle vlády Vít Rakušan strašně sympatický ministr vnitra, byl to odvážný, akční člověk, ale myslím si, co se týče Ukrajiny, tak co se týče Ukrajinců, tak jako zklamal. Protože nemůžeme tady v České republice mít dvojí metr dodržování zákonů. Když udělá přestupek Čech, nebo Rom, tak mu policie dá pokutu, nevím, co všechno možné. Když to udělá Ukrajinec, tak jemnou rukou. To se v Německu nemůže stát. V Německu to berou. V Turecku? Tam také, co mám informace, tak tvrdě, nekompromisně. Je to jenom v České republice, máme dvojí metr na dodržování zákonů. Když český občan poruší zákon, policie řeší. Když Ukrajinec tady něco udělá, nechtěj vlastně. Já vím, proč to dělají. Oni mají nějaké instrukce shora, že musí vlastně ty informace, dejme tomu, zkreslovat, nebo nepodávat úplné informace o těchto záležitostech, o kriminalitě ukrajinských běženců. A mně to vadí. Mně to vadí. Nevadí to jenom mně. Zákon platí pro všechny. Černý, bílý, žlutý, zelený. To by se za ministra Peciny nemohlo stát. To by se nemohlo stát.

Martina: Vy jste tady hovořil o instrukcích shora a v dopise také zmiňujete: „Pracoval jsem minulý rok jako koordinátor válečných uprchlíků z Ukrajiny, které naše země přijala oprávněně a správně s otevřenou náručí a veškerou vstřícností. Už tehdy začala naše vláda vrstvit jednu chybu za druhou.“ Povězte mi, jaké to byly podle vás chyby?

Ivan Veselý: Jako pro ženy, pro děti, pro starý lidi, první poslední. To je naše povinnost těm lidem pomoci. Ale nevím, co tady dělají ti mladí kluci? Jestli se schovávají, jestli jsou to dezertéři, nebo to tam podplatili, aby nemuseli nastoupit do armády – na jedné straně. Na druhé straně to, když čte člověk zprávy z Ukrajiny, o válce, tak nemáme vojáky, nemáme je vycvičené, nemáme. Tak ať si sesbírá po celé Evropě mladé kluky, ať je vycvičí a vyzbrojí je. Ať jdou bojovat. Nebo na co čeká? Že my půjdeme na to? Bojovat za Ukrajinu?

Martina: Na co si myslíte, že čeká?

Ivan Veselý: Prosím?

Martina: Na co si myslíte, že čeká? Položil jste řečnickou otázku.

Ivan Veselý: Ne, na co čeká? On prostě určitým způsobem vydírá, protože vydírá celý Západ. To mu všichni příslušníci NATO něco dají, a už nemají, co dávat. A on stále chodí a žebrá. Žebrá peníze, žebrá zbraně, výstroj. Na jedné straně. Na druhé straně nemá vojáky. Ti mladí kluci jsou po Evropě. Roztroušení v Polsku, tady v Česku, na Slovensku, v Německu.

Martina: Takže podle vás se nejen naše vláda chová v tomto případě neprozíravě?

Ivan Veselý: No, samozřejmě. Samozřejmě, přece my můžeme, a já za nás zdůrazním, můj životní prostor je od Aše až po Čierné nad Tisou. Moje povinnost, jako důstojníka, bývalého důstojníka, samozřejmě, v případě že to bude napadnuté, prostě ten stát, třeba Slovensko, hranice, ok, dobře, je mi padesát osm, ale půjdu a přihlásím se. Jo. A půjdu. Já nepůjdu za Ukrajinu. Proč bych tam šel? Proč bych měl jít bojovat za Ukrajinu? Protože říká, že bojuje za evropský hodnoty? On je ještě neukázal.

Martina: Váš člověk, jak jste říkal, že vám byl velmi sympatický, pan ministr vnitra Vítek Rakušan, tak ten říká, že se na Ukrajině bojuje za Prahu.

Ivan Veselý: Jo, já nevím ale za kterou. Víte, těch Prah je víc. Za americkou Prahu, v Texasu je vesnice, a na Slovensku je Praha. Zapomněli, za kterou Prahu se tam bojuje.

Martina: Vy řádíte, poslyšte.

Ivan Veselý: No tak ale, řeknou za Prahu, tak já nevím, za kterou Prahu. Protože znám Prahu v Texasu, znám Prahu na Slovensku, i v Čechách, myslím, je jedna vesnice Praha, jo, možná bychom našli těch Prah víc.

Martina: Ale vy rozumíte...

Ivan Veselý: Jo, samozřejmě, že rozumím. Ale to je nadsázka. Já nepodceňuji bezpečnostní riziko, které představuje Rusko, to ani náhodou. Ale tady balamutit lidi, balamutit od začátku, že jsme ve válce a že na Ukrajině se bojuje za Prahu, zapomněl říct za kterou. Tak to byl špatný začátek komunikace s občany České republiky, co se týče konfliktu Ukrajina a Rusko.

Napětí mezi Romy a Ukrajinci pramení i z toho, že Ukrajinci už řadu let připravují Romy o příležitosti výdělků především u nekvalifikovaných prací

Martina: Pane Ivane Veselý, od smrti Roma v Brně už uběhl více než měsíc. Nic se nestalo a mezi Romy to vře. Máme tady nepokoje, konflikty na Pardubicku, máme tady v Krupce na Teplicku a je jich asi více, jen se o tom třeba až tolik nepíše. Řekněte mi, proč to mezi Romy tak vře? Co vlastně mají Romové a Ukrajinci za problém?

Ivan Veselý: Víte, tady se podcenila jedna věc. Když tak půjdu trošku do historie: V devadesátých letech Česká republika přestala chránit svůj pracovní trh, a přišli sem pofiderní agentury vozící Ukrajince, kteří dělali nekvalifikované práce. A ty nekvalifikované

práce na stavbách, různě, dělali prostě Romové. Ukrajinci je v podstatě vytlačili z pracovního trhu, protože vždycky šli pod cenou. Oni vždycky, když sem jdou pracovat, tak jdou pod cenou. Jim se to vyplatí pracovat i pod cenou. Ale to se nevyplatí člověku v Čechách, který žije v Čechách. Oni brali 10 000, to je na Ukrajině strašně moc peněz. A ty konflikty vlastně už začaly na těch stavbách, na těch pracovištích, a když sem začali jezdit, jak je ta válka, tak konflikty se vlastně prohloubily, ony se otevřely. Ony se otevřely, protože vždycky byly nějaká nedorozumění třeba v obchodě, i mně se to stalo. Já jsem na něho zařval rusky, tady, nebo na Černém mostě, ožralý, prostě neslušný a já nevím co všechno, seřval jsem ho rusky, a byl klid. Takže ono se to prohloubilo těmi konflikty v každodenním životě, které tedy byly v těch městečkách, v těch městech.

Martina: Takže už je to letitý problém?

Ivan Veselý: Dalo by se říct, ano. Dalo by se říct, že to, nikdo nemá povědomí, třeba jestli jsem, já nevím, z Filipín jezdí pracovat. Ale o nich nemají ponětí. Oni nevědí, že jsou tady Filipínci, že jsou tady Indové. Ale vědí, že jsou tady Ukrajinci. Že jsou tady Ukrajinci, kteří prostě vždycky tu cenu práce hnali dolů od devadesátých let. No, a teď to jaksi vybublalo – nějaké ty potyčky, nedorozumění, a nakonec vlastně ta vražda.

Je jen otázka času, kdy dojde k podobným konfliktům jinde v Evropě. Romové si nenechají kadit na hlavu.

Martina: Pane Ivane Veselý, máte přehled o tom, jaké jsou nálady Romů vůči ukrajinským uprchlíkům i v jiných evropských zemích?

Ivan Veselý: Naštěstí se to tam projevuje jenom v jako takových... – jak bych to řekl – tam nedošlo zatím k fyzickému napadení. Vždycky se to odehrálo v nějakých slovních potyčkách, protože byli ožralí na veřejnosti. Nechovají se standardním způsobem, standardním myslím evropským způsobem, no a ti Romové z Německa to jsou velice inteligentní lidi. Ze Švédska, pozor, jako to je vyspělý Západ, když to takhle řeknu. Oni už přijali švédské způsoby, i ty německé

způsoby. Já, když to vidím, tak se také pohoršuji. A to je taky jenom otázka času, než tam dojde k nějakému konfliktu. No, a pak taky dají vědět o sobě, s prominutím, nenechají si kádit na hlavu.

Martina: Nedávno, tedy 18. července, se v Krupce na Teplicku shromáždily asi tři stovky Romů, aby upozornily, že je potřeba větší bezpečnost a spravedlnost, a demonstranti zdůrazňovali, že nejde o protiukrajinskou demonstraci, ale nakonec to tak dopadlo. A jeden z řečníků dokonce vyzval: Dejte nám zbraně jako Ukrajincům, budeme se bránit sami. Řekněte mi, čeho se v souvislosti s takovými projevy bojíte? Myslíte si, že by se mohla protrhnout nějaká hráz?

Ivan Veselý: Podívejte se, to bych jim neradil, neradil bych našim Romům, aby tedy žádali zbraně po vládě, nebo po prezidentovi. Od toho je policie a je tu ještě Armáda České republiky, kdyby k něčemu došlo ze strany ukrajinských uprchlíků. Oni by jednoznačně, jako když žádají ti demonstranti – já jsem to v podstatě také četl – tak mají žádat vysloveně završení bezpečnostních opatření v ohrožených romských lokalitách. To bych žádal po ministrovi vnitra. Ale nežádal bych po něm zbraně. My nemáme ani stanné právo, nejsme ani ve válce, to je jenom takový kec nějakých lidí tam na té demonstraci.

Martina: Vy jste řekl, že je to kec nějakých lidí, ano, ta, řekněme, davová psychóza může inspirovat i k takovým neuváženým výrokům, a přesto se tam sešlo přes tři sta Romů. Nemáte obavu z toho, že by se tady tyto projevy, demonstrace, pochody mohly stupňovat, že by jich mohlo být víc?

Ivan Veselý: Jako samozřejmě. Když to napětí bude narůstat, tak ono to napětí někde bouchne. Teď jde o to, aby se to uklidnilo, aby někdo z vlády tam přišel, třeba ministr vnitra, nebo třeba premiér, a řekl: Hele, není to tak, je to takhle. Já vám to garantuji. Protože oni ty lidi přestávají věřit i policii, jak jsem to pochopil. Přestávají důvěřovat. A to je špatně. To je velice špatně. Tak lidé, buď ministr

vnitru, nebo místopředseda vlády, nebo někdo – a je to takhle, šetříme to takhle, situace je taková, uděláme pro to maximum a dáváme vám na to svoje slovo, jako chlap. Ale oni prostě dělají nějaká, já nevím, videa, nějaké zprávy – na to jim ty lidi kašlou. Když byla v Krupce demonstrace skinheadů, zeptejte se Kocába, když byl ministr bez portfeje. Když jsme spolu volali, já a Gábina Hrabáňová. To nebylo tři sta lidí, to bylo pomalu kolem tisíce lidí, a na jedné straně tam byli Romové, a na druhé straně tam byli skinheadi a Dělnická strana. A zvládli jsme to levou zadní. Kocáb, na rozdíl od jiných členů vlády, to byl férový chlap. On šel přímo, on se nebál. A řekl, takhle to bude. Tohle ne. A my se tam postavili. My se tam postavili a udělali jsme řetěz. Vysloveně řetěz jsme udělali. Jo, já mám ještě někde fotky z toho.

Martina: Pane Ivane Veselý, ale má třeba i takovýto projev, jako jste teď řekl, co byste uvítali od některého z politiků...

Ivan Veselý: Rozhodně.

Vláda by měla jasným postojem zklidnit situaci, postupně budovat porozumění a smíření

Martina: Ale já jsem ještě četla další takové články, titulky, a bylo tam třeba: „Ukrajinci nás připravují o místa na ubytovnách“. Vy jste hovořil o tom, že šli vždycky pod cenou, takže vám kazili ceny. Teď mnohé práce, které jste třeba dřív dělali, dělají oni. Má tedy vlastně vůbec řešení tato situace jen v tom, že přijde premiér a řekne...

Ivan Veselý: Ne, ne. To jsme si nerozuměli. Na uklidnění té situace, která je teď, ano, má to význam, aby tam přišel premiér, nebo ministr, nebo někdo, kdo jim tímhle způsobem, jejich jazykem prostě řekne, je to tak, nebo tak, zachová se takhle. To, o čem se teď bavíme, o těch sociálních věcech, nebo to, co jste zmínila – to je ministerstvo práce a sociálních věcí, aby tyhle věci řešilo. A vyřešilo i romskou nezaměstnanost, aby řešilo i ty byty. Je pravda, že sehnat ubytování teď v těch ubytovnách je problém. V Praze, a nejenom v Praze. To vím. To byl problém a je to problém. Takže, když říká

premiér Fiala, že jsme to zvládli a jsme jedničky? Nejsou jedničky, nebyli jedničky, protože tam byla řada zásadních problémů nedořešených.

Martina: A to se řetězí.

Ivan Veselý: A to tu zůstalo. Ano, a to zůstává, a ty se vlečou. Ale „my jsme to zvládli, my jsme jedničky.“

Martina: Pane Ivane Veselý, vy jste bouchl do stolu, napsal dopis, odeslal ho Volodymyru Zelenskému, co když pan prezident Zelenskyj nebude reagovat? Jak budete pokračovat dál?

Ivan Veselý: Podívejte se, jsou různé způsoby. Zaprvé, když nebude reagovat, tak co, nebude reagovat. My se ne..., z toho. Ale my ho nějakým způsobem přinutíme, aby reagoval. Najdeme způsob, aby na to reagoval. Věřte mi, já vím, o čem mluvím. Protože my jsme... pan Zelenskyj je zvyklý asi na ty své Romy na Ukrajině, co jezdí s koníky a co žijí v bídě, on ještě neviděl Roma inženýra, doktora, plukovníka. Neviděl, neviděl x lidí, který třeba pracují, nebudu říkat kde, ale ve zpravodajských službách, různě po světě, myslím, my se známe. On je neviděl. My máme způsoby, ale proč? Když my jsme ho oslovili jako lidi, my jsme ho oslovili jako křesťané. My jsme křesťané, my žijeme, my se snažíme žít jako křesťané, tak ať se... – i když on je Žid, nám to nevadí, že je Žid, my s Židy máme velice dobré vztahy – tak ať se zachová, ať se zachová jako člověk. Ať se zachová jako křesťan. Zapomeňme na to, že je prezident.

Martina: Ukrajinských uprchlíků jsou u nás statisíce, stejně jako v dalších zemích Evropy. Vy jste před chvílí naznačil, že budete usilovat o to, aby se prezident Zelenskyj vyjádřil a udělal vůči Romům smířlivé gesto, představme si, že by se ještě navíc naše vláda zlepšila a svoji arogantní komunikaci vůči občanům upravila, myslíte si, že jsme teď v situaci, kdy může zavládnout klid, smíření a slunce vyjde nad naším paloučkem?

Ivan Veselý: Víte, to smíření, to zklidnění se musí budovat. Já věřím spíš v dobrou vůli lidí než nějaký nátlak, nebo něco. Já lidi přesvědčuji, já je netlačím. Já je přesvědčuji. A někdo to přesvědčování, to smíření a ten klid musí budovat. A vždycky to buduje elita, nebo ti, kteří mají zodpovědnost. Ti by měli být vzorem pro všechny, od toho jsou tam, to by měli být lidé nejlepší z nás, kteří by měli vládnout. Ne jenom jako vzdělanostně, ale morálně, eticky. Jenže nejsou tak dobří. Nikde není ideální vláda, to není nikde. Ale tady dělá to, to ideální by bylo, kdyby to bylo takhle. Takže, když chtějí smír, tak ho musí budovat. Najít způsob, jak je sblížit, jak to napětí uvolnit, mezi těmi lidmi. A vysvětlovat. Vysvětlovat, ale pravdivě. Protože dneska lidi nejsou hloupí. Nejsme v Evropě v roce 89. Jsme po roku 89. Já vím, v té době komunisti oblovali a lidi věřili všemu možnému, protože neměli jiné zdroje informací. Dneska máme spoustu informačních zdrojů, ale řadový občan je zvyklý přečíst si ty hlavní zprávy, nebo podívat se na Českou televizi, a podle toho si dělá nějaký názor na věc.

Martina: Pane Ivane Veselý, prezident Volodymyr Zelenskyj byl u nás na návštěvě nedávno, my jsme mu dali k dispozici vládní letoun, a tak dále, a tak dále. Myslíte si, že třeba naši vládní představitelé ho měli upozornit na to, že vám, Romům, dluží jistou omluvu?

Ivan Veselý: No, ano. Měl se někdo najít, kdo by opravdu... Takhle vám to řeknu, očekával bych to od předsedy vlády, jako předsedy Rady pro záležitosti romské menšiny. A premiér je předseda. A očekával bych od předsedy, že Zelenskému řekne: Vlád'o, neblbni, byl takový nebo makový, je to člověk a má děti, tak prosím tě, udělej s tím něco. To bych očekával od premiéra České republiky, že to takhle, normálně... protože vypadá to, že jsou v dobrém, přátelském vztahu, aspoň podle těch obrazů, nebo PR obrazu. Tohle bych očekával. Jo, a myslím si, že by tím získal i na vážnosti.

Martina: Asi se to nestalo, nebo to my nemůžeme vědět, nebo pokud se to stalo, tak to pan Zelenskyj nereflektoval. Já se ještě zeptám trošičku jinak, jaké by bylo to naprosté minimum, které by musel udělat Volodymyr Zelenskyj, aby vy jste řekli, tato mise, tento dopis, splnil svůj účel, Romové jsou spokojeni a budeme pracovat na uklidňování vztahů?

Ivan Veselý: Minimálně ta omluva, si myslím, by hodně věcí utišila. Utišila by to napětí, protože lidi se vymlouvají akorát, nebo si říkají, že nikdo... no vlastně zabil Cikána, zabili Cikána, no a co. Jako ale my si vážíme lidského života. My nehodnotíme toho člověka, jestli je dobrý, zlý, jestli je to zloděj, nebo profesor. Je to člověk, jeho bude soudit Pánbůh. Kdo my? Nesud', budeš souzen. Ale umím se zachovat jako člověk. A když vidím, že má děti, a vdova, někdo se o ně bude muset starat. Tak minimálně, někdo holt zemřel. No, tak teď nemá peníze, ten Zelenskyj, Amerika mu je ještě neposlala, tak stačí, když se omluví. Já to zlehčuji, protože ten humanistický... já nejsem falešný humanista. Já jsem jenom humanista. Ale premiér, nebo prezident země, která je ve válce, a vidí, kolik neštěstí je, když zabijí vojáky, a teď vidí ty ženy, vidí ty děti, i ty matky, tak si myslím, že se dokáže vcítit i do matky, i do ženy toho zabitého Roma.

A myslím si, život nám dává Pánbůh, jo, život nám dává Pánbůh, někdo ho vezme. Nemá na to právo, vzít ten život. Protože mu ho nedal, ten život. Ale já nevím, jestli mluvím srozumitelně, ale měl by se nad tím také zamyslet, když jemu je líto svých žen, dětí, myslím těch vojáků, a určitě s nimi soucítí, určitě je mu upřímně líto, tomu věřím, jsou jeho bratři, tak měl by projevit cit, soucit i s tím Romem. I s tou romskou rodinou, co zůstala po zabitém Romovi.

Martina: Pane Ivane Veselý, já vám moc děkuji za rozhovor a děkuji vám, že jste nám přiblížil, jaká atmosféra je teď v romské komunitě a co se děje pod povrchem. Díky moc.

Ivan Veselý: Děkuji za pozvání, a budu se těšit, že se budeme někdy bavit o nějakých příjemnějších věcech, než jsou nepokoje a vražda.

Všechny příspěvky s Ivan Veselý

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.